

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο.
 Γιὰ τὰ ξένα ἑμῶς μέρη—δ ε κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὸ χ ε ρ ῖ.

Εἰς γινῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
 ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμῆου» ἀνελλιπή
 μετὴν ἀνάλογον τιμῆν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει.

Ἐβδομον κ' εἰκοστόν, μετροῦντες χρόνον
 ἐδρευόμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶναν.

Ἐτος χίμα δώδεκα κ' ἑξακιστὸν ἄκομα,
 δλοὶ τὴν Ἀνόρθωσι θήγουνε' στὸ στόμα.

Ἄπριλις, εἰκοσι κ' ὀκτώ,
 δραμὰ πολέμου τρανταχτὸν.

Χίμα πέντε καὶ διακόσια,
 κ' ἄ τ ῶ ν φ ρ α τ ῶ ν τ ὴ σ α.

Τοῦ πολέμου νέα φάσις κ' Ἰταλῶν ἀπουδύσασις.

Φ.—Κάτω στὴ Ρόδο, στὴ Γοδοπούλα,
 μεγάλος τρόμος κ' ἀνομπουμπούλα.

Π.—Βρὲ τείνει τοῦτα ποῦ τσαμπουνης
 ἢ ἄερα φρέσκο μού κοπανῆς ;

Φ.—Κάτω στὴ Ρόδο, στὸ Ροιδονῶσι,
 ἐτόλος ἐπῆγε νὰ κунηγῶσι.
 Δὲν κунηγοῦσε λαγούς καὶ λάφρα,
 μὲ βομβαρδοῦσε Τούρκων πιλάρια.

Νέοι μπελάδες,
 βρὲ κοκκαλιάρη,
 κ' ὅι Τουρκαλάδες
 πέρνου ποδάρι.

Πόλεμο τέλειο
 καθ' ὅλα ψάλα,
 καὶ τὸν Ἀμέλιο
 καὶ τὸν Βιάλε.

Πόλεμος ἀρχιστ, καινούρια φῶρα,
 τὸν Μπαλομάσκαρα θυμοῦμαι τώρα,
 καὶ τὸν βαρύντο μὲ τὸ μόνος,
 κούαντ' Ἀμέλιο καὶ τραντιτόρε.

Ἡ Ρόδος, ἡ Ρόδος ἐξάπτει τὸν οἰστρον,
 ἰππότης κυτῶζω καὶ ξίφη Μαγίστρων,
 καὶ κλέη σκλιπῶ μεγάλα κ' αἰδιμα :
 ἰδοῦ τῆν ἡ Ρόδος, ἰδοῦ καὶ τὸ πῆδμα.

Καὶ στὴν Κάλυμα πηγαιῖνον ἀδελφοὶ μας Τουρκομάχοι,
 πλὴν τῶν Τούρκων ὁ Βαλῆς

καὶ φιλέλληνα προσφίλης
 στῶν πτωχῶν τῶν Καλιμνίων ἐξεθῆκανε τὴ ράχη.

Ἄλλους παραδασανῆσι,
 ἄλλων σάρκας κοκκινῆσι,
 ἄλλους ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
 Περιλέτο μου, τοὺς διαγωνεῖ,
 κ' ἄλλους μὲς στὴ φυλακὴ
 μὲ λακτίσματα τοὺς σπρῶνει.

Ἄξια βεβαίως ὕμου
 τῆς Τουρκίας τὰ παλληκάρια,
 ποῦ τοὺς πρέπουν τῆς Καλιμνίου
 τὰ περιφῆμα σφουγγάρια.

Ἐδῶ κ' ἐκεῖ περιπολοῦν
 τῶν Ἰταλῶν οἱ στόλοι,
 καὶ Τουρκαλάδες ἀπειλοῦν
 καὶ Φραγκοὺς οἱ μαριόλοι.

Κι' ἂν πᾶνε καὶ στὴ Χίτο μας, γειά σας, καὶ μένει Χιῶταις,
 θά σβύσεται, διαδόντρου γυιοῖ, κ' ὅ νοῦς σας θά σάλεψι,
 κ' ἂν πᾶνε καὶ στὴν Κάρπαθο, χαρῆ στους Σκαρπαθιωταῖς,
 κ' ἐκεῖ καθὼς μού φαίνεται στηλίτσι θά δουλέψι.

Ἄ Περιλέτο προσφίλη,
 θά βομβαρδίζουσι Ἰταλοὶ
 τὸν Τουρκαλὰ τὸν φίλο,
 κ' ἔμεσις θά τρώει εὐλο.

Κι' ὅσο τῶν Τούρκων τῆς γολατῆ,
 τῆς ἐρεθίζουσι ἄλλοι.

τόσο θά τρώω πιά πολλὰς
τὸ δόλιό μας κεφάλι.

Γιὰ μᾶς και τοῦτ' ἡ συμφορά,
σ' ἐμὰς ξεσπᾶζ' ἡ Πύλη,
κι' ἄλλου βροντοῦνε τὰ νερά,
κι' ἄλλου κτυποῦνε οἱ μύλοι.

Νὰ μπαγλάρωμα γερὸ
κι' ἀτελείωτο στηλιάρι
γιὰ τοὺς Ροῦμ. τοὺς θερμοαίμους.

Τὸχ' ἡ τύχη μας θαρρῶ
νὰ πληρώνωμε, σαλιάρη,
καὶ τῶν ἄλλων τοὺς πολέμους.

Παραδόσσαζαν οἱ μοῖροι τῆς γειτόνησας Τουρκίας,
καὶ τὰ φύτρα τῆς συγχρόνου Συναγματικῆς βλακειᾶς
ἐκδικούμενα γενναίως τοὺς φρατέλους Ἰταλοὺς
λύονυ, Περικλή, 'στὸ ἔζυλό τῶν Ρωμηῶν τοὺς ἀραλοὺς.

Ἐρῶν μεγάλη και θαυμασία κατὰ τὸν ἦχον: Σάντα Λουτσία.

Π. — Πολέμων ὕμνο
ψάλε, ζευζέκη,
πᾶν και 'στὴ Λήμνο,
πᾶν και παρέκει.

Κι' ἤθεε μαντάτο
πῶς πᾶν 'στὴ Λέρο...
σὲ νὸν εἶ βέρο,
εἰ μὲν τροβάτο.

Γδοῦπος και βρόμος,
φρίκη και τρόμος.
Πέφ-τουμε μπάλαις
μικραῖς μεγάλαις,
κι' ἔλαις ξεσπᾶζου εἰς τὴν Γραιτσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Σὲ Τυρκῶν κάστρα
κάνουν χαλάστρα
στενοὶ μας φίλοι,
κι' ἐμεῖς σὰν σκύλοι
ἀπὸ Βαλῆδες τρώμε κλωτσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Νέξ και πάλι
γίνεται πάλι,
κι' ἐμεῖς τοὺς λέμε :
γι' αὐτὴν δὲν φταίμε,
κι' ὅμως μᾶς δίνουν γερὴ μπατσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Μεγάλα χρόνια,
σὲ βρηκαν, μάνικ...
τρὴς μακαρόνια
μὲ παρμεζάνα,
τρὴς και αἱ πιλάρι γιὰ τὴν Τουρτσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Ἀρέπεις ἀγάπαις,
χαντακωμένη,
σοὺ δίνουν φάπαις
φίλοι και ξένοι,

μὰ σὺ 'περίφρη σὰν κασιδιάρη
γιὰ τέτοιαις μέμολαις δὲν δίνεις δεῦρα,
και μ' ὄλους θγαίνεις ἀλὰ μπατσία...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

Φ. — Πάλι κοσμογαλασά,
κι' εἶναι σ' ἄκρ' ἀπελπισιὰ
τοῦ πελάγου τὰ νησά.

Νέα δρᾶσις ἐξερράγη
και κανεῖς θες μὴν κοιμάται,
και βογγοῦν ἀρχιπελαγι:
μίζεροι Ρωμηοὶ τρεμάτε

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης,
τοῦ διαδόνου τὰ κουλουκιά
σὰς χορταίνουνε χαστούκια.

Κάτω 'στὸς γαλοὺς, κάτω 'στὰ περιγιάλια
ἐρχονται, μισὲ Μπουρλή,
διαβολῶλ' Ἰταλί,
κι' ἀμολοῦν μυδράλια.

Κάτω 'στὸ γιὰλό, κάτω 'στὸ περιγιάλι
πλένου Χιώτσιας, κοντή,
πλιν' ἀκουεταί θροντή,
κι' ἀπ' ἔδω πᾶν κι' ἄλλοι.

Τοῦ πολέμου τὸ στοιχεῖο
φθεβερίζει και τὴ Χιὸ
μὲ φρατέλων κερανοῦς,
καὶ φωνάζου: ὠχονοῦς.

'Αν μπλοκάρου Ἰταλοὶ
και τὴ Χιὸ μας, τρεῖς ἄλλοι...
Ἐύλο ποῦ θά φῆν κι' οἱ Χιώτσιας
ὅπως και τοὺς Καλαμηνιώτσιας.

Κι' ἂν διαβοῖν κι' ἀπ' ἔδω πέρα
γιὰ ν' ἀλλάξου τὴν ἀέρα
Τευρκιάραι κολεσσά,
ἔζυλο ποῦ θά φῆς και σὺ.

Σὰν θυμῶνου τοὺς γειτόνους ἄλλοι ξένοι Τουρκομάγοι
μάθε πῶς 'στὸν Ροῦμ τὴ ράχη
πέφτει δυνατὸ μεπερτάχι.

'Αν' ῥωτῆς και γιὰ τοὺς Κρητῆς, οἱ προστάται των ὡς τώρα
τοὺς κρατοῦν ὡς αἰχμαλώτους μέσα 'στὰ θαρκαφρόρα.
Και περνοῦν χαριτωμένα
'στὰ μαράβια των ἐκεῖνα
τραγουδῶντας διόενα :
μία μπέλλα Φιορεντίνα.

'Εμπήκανε ξερακιανοὶ και θάβδων με λίπη,
κι' ἐγὼ φωνάζω πάλι
μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη :
φουῖ, μωρὲ Προστάτηδες... γκεράδασ. ποῦ σὰς λείπει.

Φουῖ, μωρὲ Προστάτηδες, μεγάλοι φηρτοῦ,
ποῦ νὰ σὰς κἀψὲ λίδας...
ἀκῆσις προμηνηνοῦται και μάχαι τοῦ Στρατοῦ
'στὰς ἐπταπόλους Θῆβας.